N°. 53. A°. 1839.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zondag 31 Maart.

Uit hoofde van het Paaschfeest wordt er aanstaanden Dingsdag geene Courant uitgegeven. Bij dit N°. [illegible]en, Vervolg.

Limburg en Luxemburg.

Tot ons leedwezen, zien wij ons weder genoodzaakt de zwakheid van een blad ten toon te stellen, hetwelk ons nimmer schijnt te kunnen tegenspreken zonder onze woorden geheel te vervalschen, en ons beweringen in den mond te leggen, die niet alleen onwaar maar ook ongerijmd zouden zijn. Dikwerf reeds toonden wij aan hoe het *Handelsblad* zich niet ontzag dit op het blijkbaarste te doen, zoodat men slechts onze woorden had op te slaan om zich van de onbegrijpelijke schaamteloosheid te overtuigen. Een tijd lang had het *Handelsblad* nu gezwegen, neergedrukt waarschijnlijk door de valsche positie waarin het zich bevindt. Thans echter waagt het weder eenen jammerlijken uitval in zijn nommer van den 28sten dezer; het geldt een onzer artikelen *Limburg en Luxemburg* (*Arnhemsche Courant*, 23 maart).

Vooreerst rukt het *Handelsblad* ons artikel uit zijn verband, en haalt er slechts een gedeelte van aan. Zie hier de strekking welke het *Handelsblad* aan ons vertoog geeft:

» De strekking van het bovenstaande artikel (1) is niet dubbelzinnig: » men wil hen, die den gang der onderhandelingen sedert 1831 niet naauwkeurig hebben gevolgd, in den waan te brengen, alsof, door de schuld » der Nederlandsche regering, de koning in zijne hoedanigheid van groothertog van Luxemburg, bij het met België te sluiten verdrag is bevoordeeld geworden, ten koste van het rijk der Nederlanden, en alsof men, » listiglijk, de zaken op zoodanig standpunt had gebragt, dat er geene » keus meer overbleef dat tusschen het *status quo* of een, voor den voorspoed en de veiligheid van den staat hoogst nadeelig traktaat."

Ons artikel daarentegen was grootendeels gegrond op eenen aan de redactie geschreven brief (*wij haalden er verscheidene volzinnen van aan*) waarin gesproken werd over de schijnbare onverschilligheid der natie omtrent den afstand van Limburg en Luxemburg, en waarin de schrijver verder zeide: » Nog iets is er dat ik niet wil [illegible] » aan de natie, ieder jaar, de zwaarste opofferingen werden gevraagd, » heeft men aan dezelve telkens gezegd: De last dien men u oplegt is » zeer zwaar; de regering kan niet alles mededeelen, maar heeft het onbe» paald vertrouwen van het volk noodig. Het rekene dan ook, in vergelding » daarvan, op den meest voldoenden uitslag. — Dit liedje is jaren lang » gezongen, bij iedere zitting der Staten-Generaal. De natie heeft gege» ven, gezwegen en gehoopt, en wat is thans de uitslag, dien sommige bla» den, het *Handelsblad* en andere, als eene bijzondere weldaad ons nog » hoog schijnen aan te rekenen?"

Ons artikel derhalve liep over de *schijnbare* onverschilligheid der natie aangaande den afstand van Limburg, alsmede omtrent den uitslag der staatkunde onzer regering, uitslag » *dien sommige bladen, het Handelsblad en anderen, als eene* BIJZONDERE WELDAAD *ons hoog schijnen aan te rekenen.*" Een en ander was voorafgegaan door eene inleiding, welke het *Handelsblad* heeft overgeschreven.

De strekking van ons artikel, voor iedereen die het slechts met eenige naauwkeurigheid *in zijn geheel* leest, was onmiskenbaar: dat de uitslag ons geenszins als eene BIJZONDERE WELDAAD kon worden aangerekend.

In het voorbijgaan moeten wij aanmerken, dat het *Handelsblad*, reeds dadelijk bij het overschrijven onzer inleiding, zich veroorlooft eene onzer uitdrukkingen te veranderen; dit geschiedde echter zeker niet uit kwade trouw, maar slechts uit onkunde met de diplomatische spraak. Wij schreven: » bij het gewijzigde 24-artikelen traktaat, volgens hetwelk de scheiding tusschen Nederland en België bepaald is, staat de koning der Nederlanden, als groothertog van Luxemburg, het grootste gedeelte dier provincie aan België af, waartegen de koning der Nederlanden dan aan den koning der Nederlanden als groothertog van Luxemburg een groot gedeelte van Limburg afstaat." In stede van » waartegen de koning *der Nederlanden*" schrijft het *Handelsblad*: » waartegen de koning der Belgen." Waarschijnlijk houdt het onze uitdrukking voor eene schrijf- of drukfout; maar dit is geenszins het geval. Diplomatisch gesproken is de koning der Nederlanden, nog altijd in het juridiek bezit van Limburg; zoolang die koning er geen afstand van gedaan heeft, kon de koning der Belgen het wel *occuperen* maar niet bezitten; en kon dus niet worden gezegd, dat de koning der Belgen een gedeelte van Limburg zou afstaan; want diplomatisch had hij het nooit bezeten. In de 24 artikelen wordt er dan ook geenszins gezegd, dat de koning der Belgen iets *afstaat*; maar er wordt gezegd, dat er, » aan de koning der Nederlanden, groothertog van Luxemburg eene schadeloosstelling in grondgebied in de provincie Limburg zal worden *aangewezen*." — Doch genoeg hiervan, om ook de diplomatische onkunde van het *Handelsblad* te doen zien.

Erger is de even verachtelijke als blijkbare kwade trouw, waaraan het *Handelsblad* zich schuldig maakt, door aan te voeren dat wij minkundigen » in den waan hadden willen brengen, alsof, door de schuld der Nederlandsche regering, de koning in zijne hoedanigheid van groothertog van Luxemburg, bij het met België te sluiten verdrag is bevoordeeld geworden, en alsof men, *listiglijk*, de zaken op zoodanig standpunt gebragt had, dat er geene keus meer overbleef dan tusschen het *status quo* of een voor den voorspoed en de veiligheid van den staat hoogst nadeelig traktaat."

Wij gaven volstrekt niet te kennen, dat de koning als groothertog is *bevoordeeld* geworden; wij zeiden slechts: » het is dus eigenlijk niet de koning der Nederlanden, als groothertog van Luxemburg, maar Nederland, hetwelk bij den ruil *verliest*." En: » het is dus ten koste van Nederland, dat de groothertog van Luxemburg en de Duitsche bond, wegens hunnen afstand van een gedeelte van Luxemburg aan België, schadeloos worden gesteld."

Dit alles is onloochenbaar; en zeer verschillend tevens van hetgeen het *Handelsblad* ons in den mond legt. In het geheele artikel van het Amsterdamsche blad straalt een onjuist begrip door, hetwelk wij nimmer getoond hebben te deelen, namelijk: dat het voor den koning en zijn geslacht voordeeliger zou zijn, eenige landstreken als *groothertogdom te bezitten*, dan als bevat in het koningrijk der Nederlanden. Eigenlijk zou het tegendeel waar zijn; want vooreerst is de koning veel vrijer in Nederland dan in een Duitsch groothertogdom, waarin hij afhankelijk is van bepalingen des bonds; terwijl het ten tweede voor deszelfs *geslacht* ook verkieslijk is Limburg te bezitten onder Nederland dan onder Luxemburg; want Duitsche souvereiniteit gaat niet over in de vrouwelijke linie. Het eigenbelang des *konings* en der dynastie brengt dus geenszins mede, gelijk het *Handelsblad* waant of zulks voorstelt, dat de Limburgsche streken groothertogdom worden; en alzoo onder de souvereiniteit van Nassau verkeeren; maar integendeel dat er zoo veel mogelijk blijve bij Nederland, welks souvereiniteit onbeperkter aan het huis van Oranje toegekend is. Het verwijt, dat men ons ten laste legt, zou dus even *ongerijmd* zijn als het valsch is. Even ongepast als te spreken van *grootmoedigheid*, toen men poogde Limburg bij Nederland te houden. Dit was, indien men vrije keus had, niets anders dan welbegrepen staatkunde.

Alles derhalve wat het *Handelsblad* aanvoert, ten betooge dat er door den koning veelvuldige pogingen zijn aangewend, om het gedeelte van Limburg met Nederland vereenigd te houden, — dit alles doet hier niets ter zake, zulks ontkenden wij geenszins. Limburg met Nederland vereenigd te houden, was zoo wel in het belang van den koning en zijne dynastie, als in het belang van Nederland.

Ook neemt al dat aangevoerde niets weg van de waarheid onzer bewering, dat men voor de natie de pil heeft willen vergulden; waartoe anders in het traktaat, de door ons aangehaalde woorden: » hetzij in deszelfs hoedanigheid als groothertog van Luxemburg, hetzij om met Holland vereenigd te worden?" Bij het gewijzigd tractaat toch wist men zeer wel dat er geene kwestie meer was van vereeniging met Holland.

Geheel ongegrond is ook de inval alsof, wij onze regering zouden hebben verweten de zaken *listiglijk* op zoodanig standpunt te hebben gebragt. Nooit verweten wij aan onze regering *list*; altijd slechts onbekwaamheid; onbekwaamheid in het niet voorkomen der Belgische revolutie: onbekwaamhein in het niet onderdrukken derzelve; onbekwaamheid in hare onderhandelingen, die de 24 artikelen *voorafgingen* en noodzakelijk maakten.

Ten slotte: in ons bedoelde artikel werd aan de regering niet verweten dat zij het traktaat aannam, maar dat zij door hare [illegible] handelwijze deszelfs aanneming noodzakelijk maakte. Dat de uitslag [illegible] steeds betreurenswaardig is; en haar geenszins gelijk [illegible] het gaarne zou willen voorstellen, als eene bijzondere [illegible] kan toegerekend worden.

(1) Het *Handelsblad* heeft zich wel gewacht, ons *artikel* over te nemen; het had slechts een verminkt *gedeelte* van hetzelve afgeschreven.

TURKIJE.

De Oostenrijksche internuncius heeft namens de Donau-stoomvaart-maatschappij voorgesteld eenen spoorweg aan te leggen tusschen Hirsowa en Kostendsche (Chiustenza.) De afstand tusschen de meest bevolkte en vruchtbaarste provinciën van Oostenrijk en de zee zou daardoor op de helft worden verminderd, en haar handel bevrijd van de beperkingen, die Rusland, hetwelk thans meester van de Donau-monden is, en naar goeddunken oplegt.

ITALIE.

Napels, *14 maart.* Het getal vreemden, die zich dezen winter hier ophielden, was zeer groot. Napels wordt elken dag verfraaid door gebouwen, paleizen en villa's, welke in de omstreken worden aangelegd. Men voleindigt thans de groote kade van Molo, die zich tot aan Porta del Carmine zal uitstrekken. Aan de ijzerbaan tusschen Napels en Torre dell' Annunziata wordt ijverig gewerkt. Bij Torre dell' Annunziata laat de regering thans uitgravingen doen in de ruïnen van Teglana, op de plaats waar, twee jaren geleden, Dr. *Zahn* deze oude stad ontdekte, bij gelegenheid der opgravingen, welke hij aldaar liet bewerkstelligen.

DUITSCHLAND.

Frankfort, *26 maart.* Nopens de terugkomst van den graaf *Münch-Bellinghausen* uit Weenen is nog niets bekend. De bondsvergadering schijnt hare zittingen tot na Paschen te hebben uitgesteld; de Hannoversche zaak rust intusschen niet. De Pruissische gezant bij den bond ontvangt thans dikwijls den Hannoverschen. (*K. Z.*)

Uit het Hannoversche, *22 maart.* Te Stade werd den 21sten de verkiezing van een afgevaardigde eenparig geweigerd, vermits het kabinet daarin eene erkenning der staatsregeling van 1819 zien zou. In Rehdingen werd er eveneens geene keus gedaan. In Altenland kwam ook nog geene keus tot stand. (*Hamb. Corr.*)

— Een Duitsch dagblad behelst het volgende uit Parijs: » De openbare gemaskerde bals zijn dit jaar door de vasten niet afgebroken geworden, maar zijn meer bezocht dan ooit. De kerken en danszalen deelen de geloovigen. Het gaat thans in het fashionable Parijs als in Italië, waar de schoonen den rozenkrans met het masker verwisselen en haar gebed eindigen om eenen wals te beginnen. Voor de kerk *St. Thomas d'Aquin* en voor de Hemelvaarts-kerk ziet men elken zondag eene lange rij equipages, waaruit tedere misgangsters stijgen, die door liverei-knechts het gebedeboek laten dragen, en zich, na geëindigde godsdienst-oefening, door de leden van den Jockei-club naar het rijtuig laten terugbrengen, om zich voor de eerste galopade te engageren. De muzikale vroomen geven den voorkeur aan *St. Roch* en *Notre Dame de Lorette*: want in die twee fashionable kerken wordt de dienst met volle orkest- en concertbegeleiding gehouden, en aan de deur staan banken opgeslagen, gelijk bij de eerste voorstellingen van een ballet in de groote opera. *St. Roch* is beroemd wegens zijne instrumentale muziek, inzonderheid de klephoorns; *Notre dame de Lorette* daarentegen munt uit door vokaalmuziek, vooral door schooone vrouwenstemmen. In de voorname *Chaussée d'Antin* zijn namelijk bijna alle vrouwen in de dertig leerlingen van *Bordagni.* Eenigen bezitten wezenlijk een uitstekend talent, en stellen dit den priester bereidwillig ter beschikking, in de hoop, dat die opoffering haar eenmaal zal worden aangeschreven en tegen hare zonden in de weegschaal gelegd. Buitendien heeft men onlangs eene fashionable nieuwigheid in *Notre dame de Lorette* ingevoerd. De muren der kerk zijn met evangelische beelden beschilderd, die uiterst elegant gekleed zijn, gelijk het geheele karakter en de overige ornamenten des gebouws het vorderen. Deze beelden nu hadden veel van de vochtigheid geleden, er was eene overschildering noodig, en nu kwam men op de gedachte de costumen naar de laatste mode te veranderen. De heilige vrouwen, die zich aanvankelijk in wijde korte mouwen vertoonden, dragen thans sluitende Amadis-mouwen; eenige madonna's hebben mantilles, en allen zijn naar den laatsten smaak gekruld. Als deze herstelling der schilderijen elke maand vernieuwd word, kunnen de dames der *Chaussée d'Antin* haar abonnement op het *Mode journal* opzeggen; en haar toilet aan deze fresken in de kerk bestuderen, die bijna even gracieus zijn als de bekoorlijke teekeningen van *Gavarni.*

OOSTENRIJK.

Weenen, *20 maart.* Sinds de heer *v. Rothschild* hier aangekomen is, weet men, dat er nu toch eene nieuwe Oostenrijksche leening zal plaats hebben; gedeeltelijk is het, opzigtens den inkoop der oudere staatsschuld, eene behoefte; gedeeltelijk echter ook eene voordeelige financiële speculatie. De leening zal 60 millioenen gulden bedragen. Zij zal met eene uitlooting verbonden zijn. Betrekkelijk den interest schijnt de definitive bepaling de keizerlijke goedkeuring nog niet te hebben verworven; in geen geval echter zal de interest *vier per cent* bedragen. — Men weet, dat Nederland, [illegible] voorheen zoo veel vertrouwen inboezemden, thans zijne leening [illegible] *beneden pari* geven moet! (*S. M.*)

— De [illegible] *[illegible]scheff*, heeft voor de snuifdozen en ringen, welke [illegible] heeft, aan eenen bijouterie-handelaar 40,000 [illegible] (*[illegible]*)

ENGELAND.

Londen, *27 maart.* De zittingen van het hoogerhuis hebben, noch eergisteren noch gisteren, iets van algemeen belang opgeleverd. Beide huizen moeten heden nog vergaderen, en zullen alsdan hunne zittingen schorsen tot den 11den der volgende maand, wanneer lord *Russell* zijn voorstel omtrent de zaken van Ierland, van hetwelk de voortduring of val van het kabinet kan afhangen, ter tafel zal brengen.

O'Connell heeft eenen brief in de Iersche dagbladen doen plaatsen, waarin hij zijne blijdschap betuigt over het plan der ministers, om, na afloop der paaschvacantie, het gevoelen van het lagerhuis over het beheer der zaken in Ierland te vragen. De Ieren, zegt hij, moeten intusschen niet stil zitten, maar de balie van het huis met petitiën bestormen, die ten minste door driemaalhonderd duizend menschen geteekend moeten wezen.

FRANKRIJK.

Parijs, *27 maart.* De ministeriële crisis, die reeds eenen duur heeft, schier ongehoord in de parlementaire geschiedenis, heeft wederom nieuwe zwarigheden zien ontstaan. De tweede combinatie *Thiers-Guizot* is door hetzelfde lot getroffen, hetwelk alle de vorige op losse voet heeft gebragt. Naar men wil, moet men het niet kunnen eens worden omtrent het voorzitterschap van de kamer van afgevaardigden. De heer *Thiers* verklaart zich bij voortduring voor den heer *Odillon-Barrot*, terwijl de heer *Guizot* zich daarmede niet heeft willen vereenigen.

Dien ten gevolge is alles afgesprongen, en er is eene nieuwe lijst in omloop van den navolgenden inhoud:

De HH. *Thiers*, president van den raad. Minister van buitenlandsche zaken.
d'Argout, minister van financiën.
Passy, minister van binnenlandsche zaken.
Maison, minister van oorlog.
Duperré, minister van marine.
Sauzet, minister van justitie.
Dufaure, minister van handel.
Villemain, minister van openbaar onderwijs.

— In het *Journal des Débats* leest men:

Reeds vóór de conferencie, die des namiddags het volstrekt afbreken der, tusschen den heer *Thiers* eenerzijds, en den heer *Guizot* met zijne vrienden andererzijds, op het touw gezette onderhandeling heeft te weeg gebragt, heeft de maarschalk *Soult* zijn vast bepaald besluit te kennen gegeven, om aan de ontworpen zamenstelling geen deel meer te nemen.

BELGIE.

Brussel, *28 maart.* De burgerwacht heeft van heden af opgehouden dienst te doen. De *Emancipation* meldt, dat de koning voornemens is, eene revue over dezelve te houden, om haar te bedanken voor de vermoeijende dienst, welke zij sedert eene maand heeft waargenomen. Het is echter te vermoeden, dat den koning de lust daartoe niet bekruipen zal.

Het 17de reserve-regiment staat insgelijks op het punt van naar huis gezonden te worden.

NEDERLANDEN.

's Gravenhage, *28 maart.* Heden morgen is Z. K. H. de prins van Oranje, en gisteren middag Z. K. H. de erfprins, uit Noord-Braband in deze residentie terug gekeerd.

— De baron *von Maltitz*, Russische gevolmagtigde minister bij dit hof, is heden naar Kleef vertrokken, om aldaar den grootvorst troonopvolger op te wachten. Insgelijks heeft zich, met dit doel, de kolonel *van Omphal*; adjudant des konings, naar Nijmegen begeven.

— Men schrijft ons, dat de voordragten nopens een nieuw wetboek van strafregt thans bij den raad van state aanhangig zijn.

— Z. M. heeft de permanente commissie uit het amortisatie-syndicaat gemagtigd, in het vervolg alle tiendpligtigen, welke hunne tiendpligtigheid aan het domein zouden verlangen af te koopen, tot dien afkoop toe te laten tegen een' afkoopprijs, waarvoor dezelfde maatstaf zal worden aangenomen als bij art. 799 en 800 van het burgerlijk wetboek voor de nieuw gevestigde tienden is bepaald.

— Wij vernemen, dat de zaak tusschen de Haarlemmer-spoorweg-maatschappij en den heer *Beukman*, die zich tot dus verre verklaard had tegen eene onteigening van grond ten zijnen laste, door eene onderlinge schikking zal worden afgedaan, en dat alzoo de aangevangen pleidooijen geenen verderen voortgang zullen hebben.

Rotterdam, *29 maart.* Men verneemt dat de negotiatie, tot verderen aanleg van den spoorweg tusschen Amsterdam en Haarlem, op gisteren vol gekomen is.

Arnhem, *30 maart.* Omtrent het gebeurde te Kleef, verneemt men nader het volgende:

Een, zoo men zegt, door den heer *C. Simons*, commissaris van policie, te Kleef, geschreven dramatisch werkje: *Luther*, in het vorige jaar gedrukt door *Folkenberg* te Barmen, in hetwelk op eene ergerlijke wijze, de roomsch katholieke godsdienst moet aangerand zijn, gaf aanleiding, dat de heer kapellaan *Laurenzen* op zaturdag ll. daarover van den kansel het woord voerde. Ten gevolge hiervan, ontstond er op ll. zondag onder vele leden der roomsch-katholieke gemeente een dof gemor, en des avonds ten 8 ure verzamelden zich, op de hoeken der straten reeds eenige menschen. Omstreeks 10 ure, vereenigden zich deze hoopjes op de groote markt, onder welke men ook eene menigte dorpelingen, uit den omtrek, opmerkte. Eenige vrouwen schenen daarbij den boventoon te voeren, trokken voorop, en werden spoedig door de overigen gevolgd. Men begaf zich naar de woning van den commissaris van policie, doch hem niet vindende, zocht men hem elders, tot dat hij zich eindelijk, in de Haagsche straat, onder het volk vertoonde. De woede tegen hem was grenzeloos, zoo dat hij in het huis van den verwer *Büning* vlugtte, in hetwelk spoedig de vensterglazen werden ingeworpen. Zonder de verdediging van sommige burgers, zoude men dit huis hebben vernield. De heer *Simons* [illegible] echter middel zich aan de woede des volks te [illegible] uitgegeven of althans [illegible] verkocht, moest vervolgens ook het ongenoegen des volks ondervinden, en ook bij hem werden de glazen ingeworpen. Toen verspreidde zich onder de menigte het leugenachtige berigt, dat de kapellaan *Laurenzen* gearresteerd was, waarop de hoop zich, onder allerlei oproerige leuzen, naar de protestantsche kerken en de huizen der protestantsche leeraren begaf, en aldaar en in eenige andere particuliere huizen, de glazen inwierp. Des morgens ten drie ure nam deze dolzinnige beweging een einde.

Des maandags morgens, liet de burgemeester afkondigen, dat geene drie personen op straat te zamen zouden geduld worden, en dat zij, die zich hieraan niet stoorden, zouden gearresteerd worden. De schutter-vereeniging (Schützen-Verein), werd door het bestuur opgeroepen, om de rust te bewaren, die men zeide, dat men verder wilde verstoren. Gelukkig vermogt het vertoon der geladen buksen van 150 hunner; zooveel ontzag op het gemeen, dat hetzelve alle boos opzet liet varen. De toegangen tot de stad werden door wachten der Schützen bewaakt; en alle verdachte vreemdelingen werden teruggewezen of, bij weigering, op het slot gebragt, zoodat er maandag niets bijzonders is voorgevallen. Dingsdag rukten eene kompagnie infanterie en 20 hulahnen binnen de stad. Tegen den avond

worden de eerste arrestatiën gedaan. Dertien personen werden uit de huizen gehaald en 19 op straat gevangen genomen, waarvan er weder 4 zijn ontslagen. De arrestatiën worden, zoo binnen als buiten de stad, voortgezet. Eene commissie is te zamengesteld, om de zaak te onderzoeken, terwijl de regerings-president *von Spiegel* uit Dusseldorf te Kleef is aangekomen. Thans is alles rustig.

— Wij vernemen dat de beroemde [illegible] *Julius Miller* (leermeester van den heer *Frugt*) zich in deze stad bevindt, en voornemens is op dingsdag den 2den april eene *soirée musicale* te geven. Wij vermeenen het geëerde publiek op dezen genoegelijken avond opmerkzaam te mogen maken.

Mengelwerk.

De schoone slaapster in het bosch.

VIII.

Schoone slaapster, wat droomt gij toch? Ik zie noch hoor van u. Heeft de toovergodin mij bedrogen? of wilt gij mij in eenzaamheid en tranen laten wegkwijnen? Pas heb ik in mijnen droom eene oude wonde opengescheurd, of een nieuw tafereel van ellende vertoont zich aan mij. Ik ben in het diepst van het Haarlemmer-meer; de vertegenwoordigers van het visschenrijk zijn vergaderd; treurigheid is op aller gelaat te lezen; de tribunes zijn bezet met van angst zwetende blijen en van weenen roodoogige vorens. SNOEK VAN ROELEVAARTSVEEN staat onbeweeglijk in het presidiaal gestoelte. De rapporteur der commissie van onderzoek, DE BAARS VAN HILLEGOM, heeft het woord:

Edele, natte, koude Heeren!

Gaarne zoude ik het onderwerp van mijn rapport in het duistere willen plaatsen, om u alleen bezig te houden met eene lofspraak over het beleid, waarmede hunne Excellentiën, de natte en koude ministers van het visschenrijk, in de raadzalen der menschen hebben weten te dringen en een magtig heemraadschap hebben weten te bewegen, eene vernieuwde proef van deszelfs logica te geven. — Vrienden leeren elkander in den nood kennen; de laatste baars zal gaarne en dankbaar den laatsten heemraad tot voedsel strekken. — De edele, natte, koude heeren van het meer hebben zich in verbond gesteld met die van den Rijn en het Haagsche vliet en daar heeft men er gevonden, — o! schoone zelfopoffering der visschen, waar vindt men er de wederga van! — daar heeft men er gevonden, die zich onversaagd hebben geworpen in de verpeste poelen van het *Haagsche spuij* (zoo uit bespotting door de visschen gedoopt) en in de besmette onderaardsche gangen van het hofsingel. — Duizenden zijn bij dien [illegible]; maar [illegible] is het gelukt door te dringen tot in het riool van hetgeen het volk [illegible] vertegenwoordigers noemt; ofschoon (hoort het wel, edele, natte, koude heeren, opdat gij weten moogt, door wien gij veroordeeld zijt), het volk van Nederland hen noch benoemd heeft noch afzetten kan. — Het is de AAL VAN DEN BINKHORST, behoorende tot den oudsten tak der alen, lijnregt afstammende van den eersten aal: hij heeft de stoutmoedigheid gehad den kop [illegible] slijm, hetwelk hij heeft achtergelaten, [illegible] moed en eene eeuwige schandvlek op het tapijt van de vijanden der visschen zijn.

De verzorger der visschen heeft over den edelen, natten en glibberigen heer VAN DEN BINKHORST gewaakt, en door vuil en slijk is hij teruggekropen, en langs Vliet en Rijn is de naire mare tot ons gekomen: »Het Haarlemmer-meer zal droog gemalen worden!"

Alvorens ik verder ga, stel ik voor, dat de vergadering zal verklaren, dat de AAL VAN DEN BINKHORST zich aan het visschenrijk verdienstelijk heeft gemaakt. — Aangenomen zonder discussie. — Eene diepe stilte heerscht. Aandacht en angst is op alle gezigten te lezen.

BAARS VAN HILLEGOM vervolgt: In Nederland is de afstand tusschen besluiten en ten uitvoer brengen bijna zoo groot, als tusschen beloven en geven, zoo dat alle hoop nog niet verloren is; daarbij begeeft men zich hier weder in het gemaal, en het gemaal is een onheilspellende zaak voor Nederland; de Belgen maakten van het gemaal eene grief, en dat gemaal kostte hun toch slechts eenige centen; ons zoude het ons leven kosten; zoo als ooit een opstand nuttig kan worden genoemd, dan zoude het de onze zijn, het zoude een heilige opstand zijn, waardig de visschen van het meer, waardig onze voorvaderen!

Bravo! Bravo! van de tribunes.

De president: Alle teekenen van goed- of afkeuring zijn verboden; het oogenblik is gewigtig en plegtig; ik verzoek stilte.

BAARS VAN HILLEGOM: Maar die opstand is onmogelijk, en uwe commissie stelt alzoo [illegible] gelijk het volk Israëls, dit Egypte te verlaten en een ander [illegible] zoeken.

POST VAN [illegible] het woord tegen de conclusie van het rapport.

De president: Het woord [illegible].

POST VAN LEYMUYDEN: [illegible] hoer rapporteur, dat wij in eene vergadering van menschen zijn? Hij spreekt wit en besluit zwart; laten wij dat aan de bewoners van het drooge overlaten, om tegen te spreken en voor de stemmen; wij, waterkliegers, gaan wij regt door zee. — De rapporteur zegt: in Nederland is tusschen zeggen en doen een onmetelijke afstand, en het gemaal geeft er soms meer gemaal dan voordeel, en hij besluit: *laten wij den aftogt blazen.* Ik beaam de motiven, maar concludeer: blijven wij. Er zal hier en daar nog wel een gat wezen, waardoor wij in veiliger haven zullen kunnen komen; ik bestrijd in allen gevalle de conclussie van het rapport, als ontijdig.

BRASEM VAN BRASEMMER-MEER: Over het tijdige wil ik mij niet uitlaten; maar over het beginsel ben ik het eens met den rapporteur, want de bewoners van het drooge zullen schielijk en spoedig hun plan ten uitvoer brengen. — Wat is toch de strekking er van? Blijkbaar, om in zeer korten tijd al de visschen van het Haarlemmer-meer te verslinden. Onze voorouders hebben hunne voorouders gevoed; onze naneven zouden ook hunne naneven voeden, maar zoo willen het de tegenwoordige bewoners van het drooge niet; zij leggen het er op toe, om de toekomst te verslinden; zij geven de voorkeur aan het lam boven het schaap, aan het speenvarken boven gerookten spek, aan het kuiken boven de kip, aan het kievitsei boven den kievit, aan den hom boven den visch van den baars; zij verteeren in alles de toekomst, zij maken in zeven jaren *drie honderd en zestig millioenen* schulden, en zeggen: dat mogen onze *naneven* met de interessen betalen. Zij hebben opzettelijk een monster-rad van fortuin gemaakt, om jaarlijks de schuld te vermeerderen, welke die goede naneven zullen moeten opleggen. — Zij eten hun eigen kroost, hunne achter-klein-kinderen, die er nog niet eens zijn, met haar en huid op, en zij zullen het dus ook ons doen; in zeven jaren zal het millioen millioenen visschen, dat van geslacht tot geslacht den laatsten Nederlander had kunnen voeden, verslonden zijn; ik besluit dus iets vroeger of later tot den aftogt.

KIKKER VAN AALSMEER: Ik erken, dat de edele, natte spreker zeer logisch redeneert; de geest van consumtie is reeds zoo ver gedreven, dat men ook mijn edelste deel, 't welk ik te land vooral noodzakelijk behoef, niet ontziet; maar. . .

ZEELT VAN VIJFHUIZEN: Ik begrijp niet hoe KIKKER in deze vergadering komt; ik doe een voorstel van orde en verzoek dat alleen onvervalschte visschen hier zitting hebben.

KIKKER VAN AALSMEER: De geachte spreker is pas lid dezer vergadering geworden; ik vergeef hem daarom zijne interruptie en zijn ongepast voorstel. — Wij zijn hier niet op het drooge, waar snoeken alleen snoeken, of, hetgeen op hetzelfde nederkomt, groote heeren alleen groote heeren kiezen. Wij zijn niet op het drooge, waar de bewoners van elken heuvel alleen bewoners van dien heuvel, de inwoners van dat dal alleen bewoners van hetzelve kunnen kiezen. Wij zijn hier niet op het drooge, waar kiezers kiezers en die andere kiezers weder kiezers benoemen, en de oudsten van dagen NOOIT uitkomst van hunne stemming kunnen zien. Wij leven wel in de laagte, maar zoo diep zijn wij nog niet gezonken! — Ik heb de dwalingen der visschers aangewezen en daarmede hebben de visschen hun voordeel gedaan, en met millioenen stemmen hebben zij mij tot afgevaardigde gekozen en deze vergadering heeft de benoeming bekrachtigd, mijne *nationaliteit* aangenomen. — *Ergo*,

De president: Dat alles is afgehandeld; ik verzoek dat de edele, natte, koude heer KIKKER niet verder worde in de rede gevallen.

KIKKER VAN AALSMEER: Ik heb mij aan u toegewijd; de lieden van de droogte hebben mij verstoten, mij, hunnen getrouwen zanger; ik heb blijken van mijne liefde voor de visschen gegeven, dat zij ook nu in deze benarde omstandigheden mijnen raad aannemen. — Ik stel voor het volgende amendement, — want wij zij alweder zoo zot niet als de droogbewoners, wij zijn niet gehouden ja of neen te zeggen zonder meer —:

» Er zal worden benoemd eene commissie van land- en water-dieren; zij zal zweren trouw aan de visschen, bespieden het werk der droogmakers en tijdig waarschuwen als het meer moet worden verlaten."

» Edele, natte, koude medeleden! Er is wel te voorzien in een werk van een volk, waarbij alle volksgeest [illegible] de grootste drijfveer is; het gaat daar niet toe als bij ons, waar Rijn en Vliet op onze eerste kreet tot alle opofferingen bereid waren, omdat zij gelijke regten met ons hebben en hier luisterrijk door SABIJN VAN VOORSCHOTEN en GRONDEL VAN KOUDEKERK worden vertegenwoordigd; — neen, elk rekent daar op het drooge alleen naar zich toe; de dammen zullen slecht worden gelegd; de molens voor een koopje aangenomen, niemand zal een stuk van zijnen grond, van zijne visscherij, van zijne dijkragerij en ik weet niet wat al meer, willen missen, dan tegen betaling van Nederlandsche guldens; daarbij nog wel in het oog houdende, dat zij ligter zullen zijn dan voorheen. Ik zit niet voor niets te zingen in het kroos of te kijken op een kluitje; en dan komen er nog stormen en hooge vloeden (onze vrienden), die slaan het werk weg; of er is weder geld voor wat anders noodig, en het geld der droogmaking wordt er misschien voor besteed, en [illegible] en de droomers der droogte denken er niet aan, dat [illegible], ik is een lied ter hunner bespotting. — Komt de [illegible], ik zal tijdig waarschuwen.

GRONDEL VAN KOUDEKERK: Ik ben het [illegible] geachten [illegible] in het voorstel. Ik

ben ook niet zoo geheel onbekend met de bewoners van het drooge, want ik ben zoo menigmaal met mijne fijne *taille* door de mazen van hunne netten gekropen, en in mijne buurt heb ik een dier instituten gehad, waarvan ik voor de bewoners van het drooge volstrekt het nut niet inzie, daar ze allen dergelijk *logement* behoeven; altijd hebben ze ongelijk, of in den grond der zaak of in den vorm. Gij ziet edele, natte, koude heeren, dat ik den vijand grondig ken; wel nu, laten wij eens cijferen; de bewoners van het drooge hebben verspild drie honderd zestig millioenen om te verliezen acht à tien provinciën; stellen wij *negen* provinciën, en nu willen zij, om dat verlies goed te maken, voor acht millioenen ééne provincie uit het water halen; voor mij, ik geloof, dat het veel gemakkelijker is een geheel rijk in drie dagen te verliezen, dan een morgen lands in den zelfden tijd uit het water te visschen. Maar laten wij winst en verlies tegen elkander overstellen en de vlakte van het Haarlemmer-meer tegen eene provincie, dan hebben zij veertig millioenen noodig, en zij vragen er slechts acht.

[illegible] het fond der zaak; maar ik wil geene commissie enkel van amphibiën; ik heb KIKKER gaarne tot lid er van, en vooral tot orateur, omdat hij de beste spreker van de waterbewoners is; doch ik stel voor om de volgende besluiten te nemen. 1°. Alles blijft provisioneel in *statu quo* in het Haarlemmer-meer; 2°. eene commissie van toezigt wordt benoemd, om de maatregelen van de bewoners van het drooge gade te slaan en daarvan maandelijks rapport te doen; 3° die commissie is zamengesteld uit de edele, natte, koude heeren KIKKER VAN AELSMEER, AAL VAN DEN BIRKHORST, en BRASEM VAN BRASEMMER MEER.

Stemmen, stemmen! roepen verscheiden leden.

BAARS VAN HILLEGOM: De conclusie uwer commissie heeft de prioriteit.

PALING VAN VOORSCHOTEN: De amendementen hebben de prioriteit.

BAARS VAN HILLEGOM: De voorstellen zijn geene eigenlijke amendementen, zij vooronderstellen de verwerping van de conclusie der commissie.

De president: Ik acht mij verpligt allereerst de conclussie der commissie in omvraag te brengen.

Dezelve wordt met eene aanzienlijke meerderheid verworpen.

KIKKER VAN AELSMEER: Ik vereenig mij met de twee eerste deelen van het voorstel van GRONDEL VAN KOUKERK; maar wilde de benoeming der commissie tot eene volgende vergadering hebben uitgesteld, daar ik anders mijne benoeming aan een overijld besluit zoude te danken hebben.

GRONDEL VAN KOUKERK: Ik stel op prijs de kieschheid van den vorigen spreker, eene kieschheid op het drooge onbekend, en beperk mijn voorstel tot de twee eerste punten.

De president: Niemand verder het woord verlangende, zoo breng ik in omvraag de twee voorstellen van den heer GRONDEL, het op den ouden voet blijven in het meer en de benoeming eener commissie van toezigt.

De voorstellen worden aangenomen met 99,999 stemmen tegen 1.

Wie is, schoone slaapster, die eenige tegenstemmer? Is het de schrapregter der visschen? of hun minister van justitie? of misschien de directeur van de middelen van vervoer? Geen antwoord? O wee en ach! bittere tranen vlieten langs mijne wangen, de schoone slaapster is sprakeloos geworden!!!

r. s.

Lodewijk Filips I, koning der Franschen.

(*Uit den Précurseur*).

(*Slot van n°. 52.*)

In 1796 te Hamburg teruggekeerd, ontving de prins eenen brief van de hertogin weduwe van ORLEANS, zijne moeder, waarin deze hem schreef, dat het directoire deszelfs gestrengheid jegens haar en haar geslacht niet verminderen wilde, tenzij hij, haar oudste zoon, naar Amerika vertrok. Ter [illegible] van dien brief scheepte de prins zich in en kwam den [illegible] waar ook zijne beide broeders in februarij 1797 [illegible] den doorkruisten [illegible] Vereenigde Staten, had[illegible] de drie prinsen New-Yo[illegible] Hier traden zij in nadere betrek[illegible] der BOURBONS, wier ballingschap zij deelden, [illegible] staatkundig stelsel hadden gevolgd.

Van de tien BOURBONS, welke Engeland opnam en achtereenvolgens opnemen zou, zijn er thans nog slechts twee in leven; de hertog van ANGOULÊME en LODEWIJK FILIPS. De eene heeft nooit de kroon gedragen, de andere ondervindt hare volle zwaarte.

Verlangende zijne moeder weder te zien, die naar Figueira gevlugt was, ging de hertog van ORLEANS onder zeil naar Minorca. Bij zijne landing te Mahon ontving hij een schrijven van den prins van CONDÉ, die hem voorsloeg, in Duitschland de zaak der emigratie te dienen; dit wees hij echter af, gelijk hij reeds in 1793 het aanbod van den prins KAREL van Oostenrijk afgewezen had.

Eene oorlogsverklaring tusschen Engeland en Spanje verhinderde hem, in Catalonië te landen en zijne moeder weder te zien: onverrigterzake moest hij naar Engeland terugkeeren.

De jaren 1807 en 1808 ontnamen den hertog zijne beide broeders, de hertogen van MONTPENSIER en BEAUJOLAIS, in den bloei des levens. Toen de laatste, de jongste derzelve, gestorven was, verliet de hertog van ORLEANS het eiland Malta, waar hij zich bevond, ten einde zich, op uitnoodiging van den koning FERDINAND IV, naar Palermo te begeven. Den edelen banneling viel in Sicilië eene meer dan gewone gastvrijheid te beurt: hij vond daar eene tweede familie. Zijne rampen, zijn moed, zijne deugden troffen de verhevene ziel der prinses AMELIA.

De koning van beide Siciliën scheen geneigd om de genegenheid, welke het geheele koninklijk geslacht voor den prins opgevat had, door een huwelijk te bekrachtigen; echter werd dit door verschillende omstandigheden tot den 25sten november 1809 vertraagd, op welken dag de hertog van ORLEANS de prinses AMELIA, thans koningin der Franschen en gelukkige moeder eener talrijke en bloeijende familie, tot gemalin ontving.

In 1810, bijna gelijktijdig met de geboorte van zijnen oudsten zoon, zag de hertog van ORLEANS zijnen schoonvader genoodzaakt, het Napelitaansche gedeelte zijner staten aan JOACHIM MURAT over te laten.

Nog was alles verwarring en anarchie in Sicilië, toen den 23sten april 1814 een Engelsch schip de onverwachte tijding van de herstelling der BOURBONS op den Franschen troon te Palermo aanbragt. Vol verlangen om zijn vaderland weder te zien, ging de hertog van ORLEANS naar Parijs en verscheen in de uniform van luitenant-generaal bij den koning LODEWIJK XVIII, die zich den hertog nooit bijzonder genegen getoond had, ontving hem juist niet hartelijk; nogtans werd er aan den hoogen rang, die hem eene zoo lange verbanning had berokkend, alle eer bewezen, en men benoemde hem tot generaal der husaren.

NAPOLEONS landing te Cannes in maart 1815, verdreef den hertog van ORLEANS weder uit zijne bevallige woning in het *Palais-Royal*, waar hij in vrede het huiselijk geluk en het aanzien genoot, welke hem zijne persoonlijke hoedanigheden verschaften.

De prins begaf zich naar Twickenham, doch kon reeds op het laatst van julij 1815 weder bezit nemen van zijne woning in het *Palais-Royal*. Om de bekoeling der opgewekte hartstogten af te wachten, keerde hij echter, [illegible] naar Twickenham terug.

In 1817, toen de regering eene gematigder houding scheen aan te nemen, naar Frankrijk teruggekeerd, wijdde hij uitsluitend zijne zorgen aan de opvoeding zijner kinderen, en beheerde met even veel orde als edelmoedigheid een vermogen, hetwelk, ten gevolge van gelukkige omstandigheden, gedeeltelijk door terugbekoming van nog niet vervreemde domeinen, gedeeltelijk door de millioenen, die hem bij de indemniteits-wet werden toegewezen, eene groote uitbreiding gekregen had. Een vriend der wetenschappen, verzamelde hij al de onafhankelijke notabiliteiten om zich, en wist ze op eene edele wijze schadeloos te stellen voor vervolgingen of onregtvaardigheden der magt. Vele uitstekende geleerden werden door den hertog ondersteund. Hij was protector van verschillende letterkundige genootschappen, en vereerde onderscheidene hoofden der constitutionele oppositie met zijne vriendschap.

Sedert het huwelijk van den hertog van BERRY met eene nicht der familie van ORLEANS, verscheen de hertog veelvuldiger aan het hof; doch LODEWIJK XVIII weigerde steeds den prins van ORLEANS den titel van *koninklijke hoogheid*. Toen KAREL X den troon bestegen had, haastte hij zich die onbillijkheid te herstellen, en stemde ook toe, dat de hertog van BOURBON zijn onmetelijk vermogen vermaakte aan den hertog van AUMALE, een' der zonen van den hertog van ORLEANS. Eene ware vriendschap scheen de hoofden der beide Fransche takken van het huis BOURBON te vereenigen, toen de noodlottige ordonnanciën van julij 1830 Parijs plotseling in een algemeen strijdperk veranderden en de kroon van den verblinden KAREL X op de steenen der barrikaden verbrijzelden.

Men was nog aan het vechten, toen de gedeputeerden, die zich in de hoofdstad bevonden, bijeenkwamen, om over de te nemen maatregelen te beraadslagen. Zij besloten daarop, in hunne zitting van 30 julij, dat de hertog van ORLEANS uitgenoodigd zou [illegible] benoemd [illegible]. Ten elf ure des avonds kwam de hertog [illegible] het *Palais-Royal* aan, waar hij den volgenden morgen de deputatie ontving, haar zijnen wensch, Frankrijk voor binnen- en buitenlandschen oorlog te behoeden, verklaarde, en eindelijk de verzekering gaf *dat de charte voortaan eene waarheid zijn zou*.

Den 1sten augustus bepaalde de stedehouder dat de nationale kleuren zouden worden hernomen. Denzelfden dag werden de kamers tegen den 3den augustus opgeroepen. Den 6den werd de troon vacant verklaard, en den hertog van ORLEANS aangeboden. Den 9den had de koninklijke zitting plaats, waarin de prins voor de kamers den eed aflegde, die hem tot koning maakte. Den 11den augustus was het ministerie georganiseerd.

Aan zijn wijs en voorzigtig bestuur der Fransche zaken tot op den huidigen dag, dankt men het behoud van den meermalen bedreigden Europischen vrede, terwijl Frankrijk zelf eenen bloeijenden toestand geniet.

(*Zie verder het vervolg.*)

Vervolg van de

ARNHEMSCHE COURANT,

Van Zondag den 31 Maart 1839.

Een half uur.

Parijs, maart 1839.

Mevrouw *A...*, eene jonge geestvolle Parijsche schrijfster, wier romans de groote wereld schilderen, wier werken op elken eleganten leestafel liggen, en wier toilet steeds zoo smaakvol is als hare novellen eigenaardig en hare oogen betooverend zijn, zat in hare helder verlichte, aangenaam, warme schrijfkamer, aan de met alle sierlijkheid en weelde toegeruste schrijftafel. Terwijl de pen nadenkend tusschen de smalle roozige vingers der regterhand rustte, speelde de linker met de gouden lokken van het bekoorlijk hoofdje; de ernstig op het beschreven blad gevestigde oogen, de min of meer ingetrokken onderlip, het in ligte rimpels gelegd voorhoofd zouden de lezers, hadden zij mevrouw *A...* dien avond gadegeslagen, overtuigd hebben, dat zij met het voorliggend opstel niet volkomen tevreden was. — Zij dacht nog eenige oogenblikken na, schoof haren fauteuil achteruit, stond op, en wandelde met ligte, sierlijke stappen over het zachte tapijt peinzend op en neder. Het kamermeisje, dat door de glazendeur gezien had, dat hare meesteres niet meer aan de schrijftafel zat, trad dralend binnen en vroeg of zij toilet voor de opera wilde maken; zij kreeg een zeer verstrooid »neen" tot antwoord, en mevrouw *A...* zette hare wandeling mijmerend voort. Na een kwartier opende de knecht GEORGE de deur en vroeg of er moest worden ingespannen; mevrouw antwoordde knorrig over de herhaalde storing: »ik blijf t' huis, maar ben voor niemand te spreken," en nam hare vorige plaats aan de schrijftafel weder in.

Zij legde het hoofd in de hand van den melancholisch opstaanden arm, en staarde eenige oogenblikken in het halfdonker van eenen hoek der kamer. Plotseling helderde het voorhoofd zich op, en de bloeijende mond glimlachte; zij doorliep het reeds geschrevene en met bliksemsnelheid danste de pen over het gladde velijn heen, en regel aan regel schaarden zich snel op het blad; zij schenen wel is waar min of meer onleesbaar, maar waren toch zeker vol vernuft. Urenlang nadenken, pijnlijk inspannen van het denkvermogen, geweldige pogingen der phantasie levert niet wat een gelukkig oogenblik van echten luim uitstort. Na een klein half uur was het opstel geëindigd, mevrouw *A...* herlas het glimlagchend, teekende niet zonder kokette originaliteit haren naam, schelde en stond op, al neuriënde uit de vaudeville: *Pourquoi chercher la renommée? C'est une fumée*" — Thee! riep mevrouw *A...* den binnentredenden knecht toe, en deze, na het noodige op tafel te hebben geschikt, zeide: Mevrouw, gij bevaalt wel is waar niemand toe te laten, maar mijnheer GUICHARD, die op de zolderverdieping woont, is heden reeds voor de derde maal hier, en verzoekt of hij u niet een oogenblik zou kunnen spreken. »GUICHARD?" herhaalde AMALIA, »Wat wil hij?" — »Dit zegt hij niet, mevrouw, maar hij dringt er op aan, u een oogenblik te spreken, en bidt in klagenden toon hem aan te melden. »Laat hem dan binnen komen."

Mevrouw *A...* begon met bevallige drukte de toebereidselen tot de thee te maken, pruttelde dat het brood te hard gebakken, de kraan van den bouloir te vast toegedraaid was, en had zooveel met de thee te doen, was weder zoo geheel vrouwelijk, toen het letterkundig paroxysmus voorbij was, dat zelf de ergste vijand van schrijvende dames haar de naauwelijks bedreven overschrijding van de grenzen der vrouwelijke bestemming zou hebben vergeven, had hij nevens haar op de ottomane kunnen zitten en hare onnavolgbare bevalligheid kunnen afluisteren en bewonderen. GEORGE opende de deur voor den heer GUICHARD, en eene magere gedaante in een afgesleten rok schoof met veel buigingen binnen.

»Mevrouw veroorlooft mij de eer, mijne opwachting te mogen maken," sprak de binnentredende met onzekere stem, »ik ben SILVESTER BERNARD GUICHARD, en waag het mijne verrukking — —" »Ter zake, mijnheer, wat wenscht gij van mij?" — »Mevrouw, ik was vroeger boekdrukkersknecht bij DIDOT, *Boulevard d' Enfer;* sinds ik het ongeluk had den linker arm te breken, ben ik dichter." — »Dichter!" herhaalde mevrouw *A...* verbleekend, »mijn hemel wat viel u in!" — »Veel, zeer veel, mevrouw, ik schreef het ook neder, maar niemand wil het lezen. Ik was heden reeds bij BARBA, *Palais-Royal*, bij DILLOYE, *rue des filles Saint Thomas*, bij BEZOU, *Boulevard St. Martin*, geen uitgever wil mijn manuscript. Men verontschuldigt zich met gebrek aan tijd en de omstandigheid dat mijn naam nog niet bekend is. Maar hij zal het worden, parbleu! hij zal het worden. Waarom schrijft mijnheer BALZAC? hij heeft het niet noodig, hij is rijk. Waarom schrijft mijnheer DELAVIGNE? hij kon het laten, hij is rijk. Waarom schrijft VICTOR HUGO? hij — —". »Ik meende, die heeren schreven allen, omdat zij talent en genie daartoe hebben, mijnheer GUICHARD." — »Ah, ba, talent! — mogen zij talent hebben, mevrouw, — ik heb zes kinderen en eene zieke vrouw, heb een ketel waarin voormaals soep gekookt werd, en die thans leeg staat, heb een haard waarin geen vuur brandt, omdat het mij aan hout ontbreekt. Wat kan men met ééne hand doen? Niets dan schrijven, ziet gij mevrouw, en daarom schrijf ik. Dewijl echter mijn werk nog niets opbragt, was ik genoodzaakt al mijn meubilair te verkoopen. Dit manuscript, mijne teringachtige vrouw en mijne zes onopgevoede kinderen; ziedaar alles wat mij mijne schuldeischers nog overlieten."

»En over welke stof loopt uw werk?" vroeg mevrouw *A...*, terwijl zij eenen twijfelachtigen blik op het manuscript wierp en een glimlach onderdrukte. »Welke stof?" herhaalde de dichter verlegen, »ah mevrouw, het loopt over vele. Gij ziet, ik bragt een' tamelijk lijvigen bundel bijeen. Mijnheer BEZOU, een boekverkooper van den *Boulevard St. Martin* sloeg er een oog in, toen ik dezen morgen bij hem was, en zeide: Mijnheer, gij hebt hier veel vellen beschreven, en toch kan ik uw werk niet aannemen. Breng mij een vel van de hand van mevrouw AMALIA A..., en ik betaal er u terstond 200 franken voor. Mevrouw, mij hebben deze 15 vellen veel tijd, veel vruchteloos nadenken en veel zorg gekost. GEORGE verhaalde mij onlangs, dat gij dikwijls twee vellen in één half uur schrijft; schenk mij een half uur, dat heet een vel, zoo veel als 200 franken, en gij redt eene familie uit den hoogsten nood; want daarmede kan ik eene kleine broodwinning opzetten, en mij en de mijnen voeden."

GUICHARD had de laatste woorden met eene bevende stem gesproken, tranen traden hem in de oogen en hij hief smekend de handen op. Mevrouw A... leunde verstomd op een kussen der ottomane; na eene kleine poos stond zij op, blikte GUICHARD vorschend in het gelaat; toen zij echter de bekommerde, afgetobde, eerlijke trekken des mans zag, ging zij langzaam naar de tafel, nam het voltooide opstel, en sprak met een bekoorlijk lachje: mijnheer GUICHARD, neem dit blad, breng het heden nog naar mijnen uitgever BEZOU, laat er u de 200 franken voor betalen, en zorg dat als ik morgen uwe zieke vrouw bezoek, er een hoen voor haar op tafel sta en ik eene warme kamer vind. Adieu."

GUICHARD viel mevrouw A... te voet, zij wenkte hem spoedig heen te gaan; toen hij weg was veegde zij eenen traan van aandoening uit haar schoon oog, schoof haren fauteuil aan den haard, wierp GUICHARD's manuscript in het vuur, en neuriede vrolijk; »*Ah, qu'elle est douce la renommée! Ce n'est pas de la fumée.*"

De Dames-courant.

»Maar is dat nu eene dames-courant, FANNY? Zeg toch eens aan uwe grootmoeder, dat het geen lectuur voor dames is, wat men ons daar geeft. Wat beteekenen, bid ik u, die gekke portretten, en die historie van WILLEM, en die oude jonge-heer, en dan die slaapster, daar niemand iets van begrijpt, en dat zeker weer politiek zal wezen! Mijn hemel, is dat lectuur voor ons? Beduid toch aan uwe grootmoeder, dat zij ons iets anders geve; wij houden niet van die vertoogen. Wij begeeren wat meer *dames-lectuur.*" — »Goed MATHILDE, maar als grootmoeder dan vraag wat gij eigenlijk zoudt begeeren?" — »Hé! iets anders, iets onderhoudends, iets liefs." »Grootmama," kwam toen FANNY aan, »ik geloof, men is niet zeer tevreden met de dames-courant." — »Niet FAN? en wat heeft men er dan tegen?" »Eigenlijk weet ik het niet regt; maar zij zijn er zeer boos over. De dames-portretten vinden zij allerlafst, *het pruilen* bespottelijk, beneden kritiek. Die *geregelde man* beviel haar ook in 't geheel niet. De historie van WILLEM, — zij meenen *het bruidje*, — misschien nog minder. »En de *slaapster*?" — »Dat schijnt haar niet bijzonder te kunnen schelen, die slaan ze meestal over." »En *Duitschland*?" »O! dat lezen zij in 't geheel niet; daar heb ik nooit iets van gehoord." — »Hoe vonden zij het *blad uit een vrouwelijk dagboek*?" — »Mooi." — »En de visschershut?" — »Heel mooi! aandoenlijk. Ik heb er bij geschreid." »Goed, FAN. Maar gij nu, wat zegt gij van de zondagsche courant?" »Ik, Grôma? ja... dat *pruilen*..."

»Laf?" »Neen." »Onwaar?" »Hum!" — »Zou het niet dikwijls waar zijn FANNY?" — »Niet altijd." — »O! neen; maar dus dienstig om tegen te gaan! Ziet gij FAN, het is in het belang van alle jonge meisjes, dat eene vrouw niet pruile; want daardoor wordt men afgeschrikt van het trouwen, en bekomt gij dus minder gelegenheid om menschen gelukkig te maken. Het *pruilen* was gevolgelijk zeer geschikte dames-lectuur; vooreerst om de

eene of andere die er aanleg toe hebben mogt, van de minste pruilerij af te schrikken; ten tweede om al de anderen tegen haar te stemmen en zoodoende het slechte *voorbeeld* te weren. Neem nu wat Eau de Cologne, FANNY, dan zullen wij overgaan tot het *bruidje*. »Hebt gij er de inleiding van gelezen?" — »Wij lezen nooit inleidingen, Grôma." — »Jammer; want daardoor zou men dikwijls iets beter begrijpen en kunnen beoordeelen. Het was een *zedelijk* verhaal; vervaardigd met het nuttige doel om, den mensch aan te toonen, dat hij of zij in wederwaardigheden nooit den moed behoort op te geven. 'T is waar, lieve, gij allen zijt in de gelukkige jaren, jong en vrolijk en *mooi*; maar ook de rozen worden door den guren wind niet verschoond. Het is goed dat een meisje somtijds ernstig nadenke; dit is het beste wapen tegen den rampspoed. Van de andere zijde echter, moet men de zaken weder niet te treurig inzien; dit is meer dan zij waard zijn, en dient buitendien nergens toe." »Maar *de rampen van een geregeld man*, Grôma, wat hadden wij daarmede te doen?" — Veel, beste; — maar speel eerst eens een galop, dan zal ik het u zeggen. — — Zie zoo. Die oude vrijer, FANNY, die daarin uitgeteekend werd, zulke menschen moesten er eigenlijk niet zijn, hiervoor behoorden de jonge meisjes te zorgen. Het is altijd hare schuld, als iemand zoo lang ongetrouwd blijft; zij moesten zich, ten minste indien het een braaf en geregeld mensch is, vroeger over hem ontfermen. En dan, als zij zoo iemand hebben overgeslagen, zijn zij nog dikwijls hard genoeg om den gek met hem te steken, of hem naauwelijks met hare aandacht te verwaardigen. Het is niet kwaad, dat zij zijne rampen kennen; het is niet kwaad, dat die ook algemeen bekend worden, opdat men soms niet denke dat het ongehuwde leven geen doornen heeft. Verder die neef BODDEN; gij zult ook zeker wel reeds dergelijke lomperts hebben ontmoet, die onder voorwendsel van geen complimenten te maken, onverdragelijk zijn."

»Heel goed, Grôma; maar er was nog wel iets anders in, dat men had kunnen weglaten." — »Er waren een paar regels in, eene aanmerking, die de dames niet beviel. Maar men moet dergelijke algemeene aanmerkingen niet altijd op zich toepassen. Wanneer er gezegd wordt: de vrouwen — dan weten de lezers zeer wel, dat daarmede niet *alle* vrouwen worden gemeend. — *A propos* FAN., zijt gij al bij den Tyroler geweest? Het is nog al goed weder, wilt gij er niet eenige handschoenen gaan koopen? Als gij dan terug zijt, heb ik u misschien nog wat te zeggen."

— »Terwijl gij weg waart, lieve, is het mij ingevallen, dat ik u reeds dikwijls aan de zondagsche den naam van dames-courant heb hooren geven. Eene eigenlijke dames-courant is evenwel nooit de bedoeling geweest. Er is gezegd, dat men, wegens den overvloed van stof en herhaalde aanvrage, bedacht geworden was om de courant uit te breiden; dat men daarbij het streelend verzoek had ontvangen, om ook van tijd tot tijd iets voor de dames te geven; dat men gevolgelijk besloten had aan een en ander te voldoen, door een vierde nommer, op zondag uit te geven, en daarin allerhande soort van onderwerpen te behandelen. Dit is iets anders dan bepaaldelijk eene dames-courant te leveren. Nu is het zeker veel eer voor de courant, dat de dames die terstond in hare protectie hebben genomen, en er den vereerenden naam van dames-courant aan hebben gegeven; dat verscheidene er zich op hebben geabonneerd en die op hare kransjes of *thès causants* lezen; maar dit neemt niet weg dat de redactie toch verpligt is aan hare beloften te voldoen, en ook des zondags van tijd tot tijd politieke en historische stukken te geven. De dames behoeven die daarom niet te lezen. Wanneer iedereen slechts van tijd tot tijd iets vindt dat hem bevalt, laat staan *iets* in *elk* nommer, heeft men immers zoo veel men kan verlangen??

»En dan, FANNY, gij zijt achttien jaar en een schoone vlinder, leef gij nog wat van bloemen, eer de tijd komt, waarin, gelijk gij weet, de vlinders hare vleugels verliezen. Maar, ziet gij, men misgunt u uw genieten niet; misgun ook niet aan andere hare voldoening. Verzadig gij u aan uw hart; laat andere zich wat meer met het hoofd bezig houden. Geloof mij, menige vrouw en menig meisje leest ook gaarne ernstiger stukken, en leest die dikwerf beter dan menige man. — Zeg aan uwe vriendinnen, beste, dat de oude grootmoeder het toch zoo slecht niet moet hebben begrepen; want sedert de zondagsche courant zich bij de overige gevoegd heeft, zijn de abonnementen [illegible] vermeerderd, zoodat er weder iets ten behoeve der [illegible] Daarom zullen dan ook, naar ik hoor, binnen kort [illegible] nommers op velijn papier worden ge[illegible]

Burgerlijke Stand.

Van 21 tot 28 Maart.

TE ARNHEM:

Gehuwd: W. van Beuningen met M. A. Boonen. — W. J. Coers met G. van Son. — A. van Doorn met G. Efting.

Bevallen: R. Jacobs, geb. Hijmans, D. — H. Sprenkel, geb. van Rotterdam, D. — J. T. Post, geb. Mulder, D. — J. Schiebergen, geb. Snorn, D. — M. C. M. van Campen, geb. Rileij, D. — L. C. Kamps, geb. Nieren, Z. — W. Abbenhuis, geb. Nederveen, Z. — J. Scheening, geb. Gruvers, D. — M. B. Frederiks, geb. Kras, D. — M. C. Wouters, geb. Beemer, D. — H. Bonet, geb. Coman, D. — G. J. van Graaf-eiland, geb. Burgerhoudt, D.

Overleden: Doodgeb. D. van B. Tolkamp en A. F. Kramer. — G. F. B. Machielsen, 1 j. 9 m. — J. H. Syvaart, echtgenoot van T. Bos, 64 j. — B. de Bruin, 80 j. — E. P. C. Barones van Haersolte, echtgenoote van F. J. B. Baron van der Capellen, 76 j. 4 m. — Doodgeb. D. van J. P. D. Gell en E. Kuijk. — H. Zweers, huisvrouw van E. van Druten, 69 j. — L. Broens, 1 j. 1 m. — J. van Melis, 14 d. — G. van Raaij, 2 j. 11 m. — J. Meijnders, 44 j. — G. Zwart, 19 j.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: P. Bleek met J. C. van Tiffel. — J. F. Donna met A. E. Braak.

Bevallen: M. E. A. Dobbelman, geb. Soiron, Z. — W. Toren, geb. Tijssen, D. — E. Paalgrerits, geb. Suanet, D. — R. Reens, geb. Anspacher, Z. — H. J. Roukens, geb. van Biezen, D. — H. C. Detmers, geb. Klomp, d. Z. — J. Baars, geb. Reijers, Z. — J. Hooghuis, geb. Janssen, D. — A. Janssen, geb. Schöth, Z. — J. Jansen, geb. Kuipers, D. — M. van Son, geb. van Eikelen, D. — A. Snoeck, geb. van Elsbroek, D. — J. W. Graat, geb. Bockmeulen, D. — M. Groenen, geb. Verbeet, D. — H. Kosman, geb. Hendriks, D. — C. R. Schulten, geb. Stam, D. — H. Vinck, geb. Hendriks, D.

Overleden: C. Rijcken, [illegible] j. — A. [illegible] 17 j. G. van Gelen, 3 j. — L. Donse, 25 j. — W. Ingenhout, 3½ j. — M. Klaassen, geb. van Dijk, 91 j. — J. Oomen, 39 j. — J. de Loos, 8 m. — J. M. Graat, 2 d.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: Geene.

Bevallen: H. Harmsen, geb. Wintering, D. — G. Roelofs, geb. Addink, Z. — W. Dijkman, geb. Kleijnwinkel, Z. — H. Leenen, geb. Kappelle, Z. — S. M. van Cronenberg, geb. Visser, Z. — H. J. Teeuwsen, geb. Hesselink, D. — J. H. Lammers, geb. Olyslag, Z. — H. G. van Rebargen, geb. Driesen, D. — M. A. Ketman, geb. Jansen, Z.

Overleden: R. van Rees, 54 j. — B. Bennink, 47 j. — B. W. Lammers, 13 j. — L. Leenen, 4 d.

TE TIEL:

Gehuwd: Geene.

Bevallen: F. E. Bosch, geb. de Kleijn, D. — C. C. Hak, geb. Wigelman, Z. — A. de Man, geb. van Dodewaard, D. — W. C. J. van Lidth de Jeude, geb. de Roo, Z. — R. Hijmans, geb. Ornstein, Z.

Overleden: J. Schuring, 23 j.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 30 Maart 3 El 7 Palm 0 Duim; gewassen 9 Duim; gevallen 0 D.

Advertentiën.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.